

Llegenda de la Cérvola Blanca

Sant Martí de Tous

Ubicació

Comarca: Anoia
Lloc/Adreça: Sant Martí de Tous

Coordenades:

Latitud: 41.56093
Longitud: 1.52327
UTM Est (X): 376862
UTM Nord (Y): 4602082

Classificació

Número de fitxa 08226 - 4
Àmbit: Patrimoni immaterial
Tipologia Tradició oral
Estil / època: Contemporani
Segle XIX-XX
Estat de conservació Bo
Protecció Inexistent
Accés Obert
Ús actual: Científic
Titularitat Pública
Autoria de la fitxa Núria Cabañas
Data de registre de la fitxa: dl., 17/10/2016 - 02:00

Descripció

Als senyors del castell de Tous, que eren respectuosos i amables amb el poble, els hi faltava descendència. En aquell temps, els boscos del castell eren extensos i plens de caça. La caça era un motiu de trobada entre els senyors feudals. En una de les caceres, al bosc de la Davesa, molt a prop de la Fou, els va aparèixer una cérvola blanca però se'ls va amagar i no van ser capaços ni de seguir-la. Se'ls hi va aparèixer una quans cops però amb els mateixos resultats. En l'últim intent per atrapar-la, els caçadors van aconseguir acorralar-la

però en el seu lloc hi havia una nena amb bolquers i els senyors de Tous la van adoptar com a filla. Amb els anys es va convertir amb una donzella plena de pretendents i afirmava que només es casaria amb el que li portés viva o morta la cérvola blanca. N'hi va haver molts que ho van provar però només un persistia. Un dia, ja cansat, estava a la Fou, assegut al peu d'una balma i de sobte va aparèixer un pastor que li va proposar explicar-li quan i a on la podria veure a canvi de la seva ànima. Un cop li va dir això, va desaparèixer. Aquest lloc, avui dia, es conegut com la Cova de Diable. A la nit, després del so de la primera campanada, la cérvola va creuar pel seu davant i li va disparar una fletxa deixant-la ferida. Li va seguir el rastre pel bosc i va anar a parar a una balma amb una cascada d'aigua cristal·lina que formava un llac d'aigües profundes i a la vora del llac la princesa tenia a la falda la cérvola ferida intentant guarir-la amb les seves mans.

El noi s'hi acostà i li va demanar que complís amb la seva promesa. La noia li respongué que si però que marxarien d'aquell món i el llac es va obrir i la terra els va engolir per sempre.

La llegenda diu que només es poden veure la nit del 24 d'agost, Sant Bartomeu, al Toll Gran de la Fou a les dotze de la nit però dels que l'han vist ningú n'ha tornat.

Observacions:

També coneguda amb el nom de la Llegenda de la Fou. L'origen de la llegenda es desconeix. Segons l'autor Bernat Roca conclou que aquesta llegenda "té unes clares arrels paganes i precristianes relacionades amb la natura, els éssers de formes canviants i les aigües de la Fou; potser és d'origen altmedieval".

Bibliografia

AAVV. (2003): Tous, mil anys d'història. Publicacions de l'Abadia de Montserrat 1981. Editorial Claret, Sau.

MONCUNILL, A. (1988): Llegendes de la comarca de l'Anoia. Igualada.

ROCA I PASCUAL, BERNAT: Els Tous: ascens i caiguda d'un llinatge nobiliari català (segles XIII, XIV i XV. Miscellanea Aqualatensia 104. (2011). Rafael Dalmau Editor. Barcelona. (XI Premi Jaume Caresmar).

VIDAL, E. (2014): D'unes veus. Històries i llegendes de Sant Martí de Tous. Estudi Puche S.L. Santa Coloma de Queralt.

VIDAL, E. (1995): Tous, memòria viva. Relats i llegendes. Editorial Claret. Barcelona